

POSTANOWIENIE Z DNIA 25 MARCA 2011 R.
SNO 10/11

Z przepisów Konstytucji RP i z wydanej na jej podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) wynika, że w postępowaniach sądowych, które Rada może inicjować lub w nich występować nie ma ona statusu strony. Zatem art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k. nie ma zastosowania do czynności procesowych Krajowej Rady Sądownictwa. Nie ma również zastosowania z tego powodu, że ówczesny Przewodniczący Rady wprawdzie uczestniczył w podjęciu uchwały przez Radę i ją podpisał, ale uczynił to w imieniu ciała kolegialnego, a do podpisania był zobowiązany z racji pełnionego urzędu.

Przewodniczący: sędzia SN Rafał Malarski.

Sędziowie SN: Jacek Sobczak, Wojciech Katner (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2011 r. wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt SNO 19/10, złożonego przez obrońcę obwinionej postanowił:

- 1) oddalić wniosek,
- 2) obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania wznowieniowego.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 8 lutego 2011 r. obrońca obwinionej – sędziego Sądu Rejonowego wniósł o wznowienie, także z urzędu, postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt SNO 19/10, uchylenie tego wyroku oraz wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 stycznia 2010 r., sygn. akt ASD (...), i uniewinnienie obwinionej od popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm., dalej jako u.s.p.), ewentualnie uchylenie powołanych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosek został uzasadniony okolicznościami wydania wyroku przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w dniu 19 maja 2010 r., w następstwie złożonego odwołania od powołanego wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, z naruszeniem art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k.

Naruszenie tego przepisu, przewidującego wyłączenie sędziego z mocy prawa wynikało z udziału w postępowaniu odwoławczym sędziego Sądu Najwyższego, który działał w charakterze strony przez to, że składał w sprawie odwołanie na niekorzyść obwinionej w imieniu Krajowej Rady Sądownictwa jako jej przewodniczący.

Rozpoznając wniosek

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy jest niezasadny i podlega oddaleniu.

Wyłączenie sędziego z mocy prawa (*iudex inhabilis*) na podstawie art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k. może mieć miejsce, jeżeli sędzia brał udział w sprawie jako prokurator, obrońca, pełnomocnik, przedstawiciel ustawowy strony, albo prowadził postępowanie przygotowawcze. Wbrew twierdzeniu wnioskodawcy sędzia Sądu Najwyższego będący w składzie orzekającym w sprawie zakończonej wyrokiem w sprawie sygn. akt SNO 19/10 nie jest żadną z osób sprawujących funkcje wskazane w art. 40 § 1 pkt 5, w tym zwłaszcza nie działał w charakterze strony. Wniesienie odwołania od wyroku Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji na niekorzyść obwinionej nastąpiło w wyniku uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Zgodnie z postanowieniami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Krajowa Rada Sądownictwa zajmuje specjalną pozycję wśród organów sądowych, jako strażnik niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP), mając określony ustrój, zakres działania, tryb pracy i sposób wyboru członków Rady w odrębnej ustawie (art. 187 ust. 4 Konstytucji RP). Z przepisów Konstytucji RP i z wydanej na jej podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.) wynika, że w postępowaniach sądowych, które Rada może inicjować lub w nich występować nie ma ona statusu strony. Także w tej sprawie, wnosząc odwołanie na niekorzyść obwinionej, nie miała takiego statusu, wykonując uprawnienie przyznane przez art. 121 § 1 u.s.p. Zatem art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k. nie ma zastosowania do czynności procesowych Krajowej Rady Sądownictwa. Nie ma również zastosowania z tego powodu, że ówczesny przewodniczący Rady wprawdzie uczestniczył w podjęciu uchwały przez Radę i ją podpisał, ale uczynił to w imieniu ciała kolegialnego, a do podpisania był zobowiązany z racji pełnionego urzędu.

Mając to na uwadze, ze względu na brak spełnienia przesłanek zawartych w art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k., należało orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 133 u.s.p.